

Україна

БУРШТИНСЬКА МІСЬКА РАДА

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНИЙ ПАСПОРТ

БУРШТИНСЬКОЇ ТГ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ЗА 2021 РІК

ПАСПОРТ

Бурштинської територіальної громади

станом на 01.01.2022р.

1. Історична довідка населених пунктів територіальної громади

Місто Бурштин

Бурштин — місто в Івано-Франківському районі Івано-Франківської області, адміністративний центр Бурштинської міської територіальної громади, розташоване у заплаві долини Гнилої Липи. Населення міста у 2001 році становило 15 298 мешканців.

Місто має 500-літню історію. У 1940–1962 роках Бурштин був районним центром. Проте у 1940-х роках втратив міський статус, а на початку 1960-х років — статус райцентру. Від 1962 до 2014 року у складі Галицького району Івано-Франківської області. Новий виток у розвитку Бурштина пов'язаний із початком спорудження потужної електростанції у заплаві долини Гнилої Липи, останній блок якої запустили у 1969 році. З 2014 року Бурштин став містом обласного значення, а у 2020 році, внаслідок адміністративно-територіальної реформи — центром Бурштинської міської територіальної громади.

Бурштин — це передусім промисловий центр, неподалік від якого працює Бурштинська ТЕС, що є найбільшою у Західній Україні тепловою електростанцією. Вона під'єднана до європейської енергосистеми й забезпечує електроенергією частину Європи.

На території сучасного Бурштина люди жили у сиву давнину. Про це свідчать археологічні розкопки, які виявили поблизу Бурштина, кам'яні та бронзові знаряддя праці і прикраси бронзового віку (II тисячоліття до нашої ери).

Із глибини віків до наших днів дійшла легенда, з якою пов'язують наймення міста Бурштин. За часів Галицького князівства сюди, в передвіковічні ліси часто приїжджали галицькі князі з своїми боярами на полювання. Якось під час полювання розлючений тур сполохав коня, на якому їхала молода княжна. Переляканий кінь поніс її в лісові нетрі. Князівську доньку врятували, та вона загубила бурштинове намисто. Князь сповістив округу, що за того, хто знайде намисто, віддасть княжну. Багато охочих шукали його, та марно... А за урочищем залишилася назва Бурштинове.

Історичні дослідження та факти свідчать, що за княжих часів вздовж правого берега річки Гнила Липа вів шлях з Галича, вимощений деревом. На половині шляху між Галичем та селом Чагрів було поселення Острівці, яке у другій половині XII століття відоме тим, що один із галицьких князів зустрічався там таємно від двору з красунею Настасією, донькою боярина Чагра. Острівцями донедавна називали бурштинці частину міста, де зараз розташований міський парк, палац культури «Прометей», а також частина території, затоплена водоймищем. Село Острівці стало розростатися, і його новозбудована частина дістала назву Нове Село. Вперше Нове Село історичні джерела згадують у 1436 році. Перша письмова згадка про Бурштин датується 1554 роком. Архівні документи вказують на те, що Нове Село всередині шістнадцятого століття вже користувалося Магдебурзьким правом. У 1554 році за військові та державні заслуги король Речі Посполитої передав одному з польських магнатів у власність кілька населених пунктів, серед яких було і Нове Село. Відповідно до королівської грамоти Новому Селу надавався статус містечка. І вже у 1556 році містечко вперше названо в історичних документах містом Бурштином.

Важливою віхою в історії Бурштина був перехід через місто запорозьких полків козацького війська під проводом Богдана Хмельницького у 1649 році. Вдруге бурштинці підтримали козацьке військо у 1655 році, коли ті, переслідуючи польську армію, з'явилися в околицях Галича.

За часів Австро-Угорської імперії з 1775 року до 1848 року у Бурштині був осередок цісарського мандатора. Після скасування панщини у 1848 році Бурштин був осередком повіту, суду та інших повітових організацій. В часи австрійської імперії (після 1772 року) місто Бурштин

входило до складу Рогатинського повіту і було його складовою частиною, як судовий повіт (52 гміни і 38 фільварків), що свідчило про неабияке адміністративно - господарське місце Бурштина. Такий адміністративно-територіальний поділ із незначними змінами зберігався до 1939 року і був змінений після другої світової війни, коли місто Бурштин стало районним центром у складі Станіславської області.

У кінці XVIII століття власником Бурштина став граф Ігнатій Скарбек. Після того, як Бурштин перейшов у власність роду Скарбиків, місто відбудовується, починає інтенсивно розвиватися.

Майже у такому вигляді Бурштин з двоповерховими кам'яницями (волоськими будиночками) в центрі міста, ратушею з курантами та палацом і парком (волоським городом) зберігся до першої світової війни 1914 року.

Волоський город (парк) дійсно був прикрасою міста. В ньому росли південні декоративні дерева. По середині парку на початку XIX століття було побудовано великий палац, фасад якого прикрашали масивні колони з капітелями. Серед пам'яток стилю пізнього класицизму на Станіславщині бурштинський палац не мав аналогів. За своїми архітектурно-стильовими ознаками він нагадує споруду Українського драматичного театру імені М.Зінковецької у Львові. Брат «львівського» театру - розкішний палац - збудований у 1837-1843 роках за проектом віденського архітектора Л.Піхля будівничим Й.Зальцманом. Цікаво, що фундатором театру був один із представників династії Скарбеків – Станіслав, молодший брат власника Бурштина.

Таким чином, є всі підстави вважати, що у 20-х роках XIX століття граф Ігнатій Скарбек також скористався послугами вищезгаданих зодчих. Обидві споруди оздоблені по центру фасадом ідентичними за архітектурно-конструктивним рішенням шестистопними іонічними портиками. Але, на відміну від львівського театру, бурштинський палац відзначався виваженішими і гармонійними пропорціями архітектурних форм та художньо виразним силуетом споруди. Палац частково був зруйнований у роки другої світової війни. Усі мали надію, що бурштинський палац віддадуть під середню школу. Та районне керівництво розпорядилося по-іншому. Коштів на капітальний ремонт палацу не було виділено і унікальну архітектурну пам'ятку розібрали. Ходили чутки, що хтось із районного начальства сподівався знайти у палаці прихований скарб князівської сім'ї. Будівельні матеріали зі споруди розібрали деякі із керівників, частину цегли віддали на розширення Будинку культури, але пізніше і вона безслідно зeszла. Так був зруйнований палц у 1954 році владою району.

Граф Ігнатій Скарбек зробив Бурштин центром культурно-освітнього життя околиці. Граф побудував у своєму помісті церкву Воздвиження Чесного Хреста. Храм має свою цікаву історію. На прохання греко-католицької громади граф Ігнатій Скарбек у 1802 році завершує реконструкцію пустуючого костьола. Він надає храму рис, що нагадують споруди західно – європейського зразка, добудовує до однефної базиліки з двосхилим дахом чотириарусну, квадратну у плані башню. З фасаду церкви у настінних нішах поміщені скульптури святих апостолів Петра і Павла. Також графом було збудовано вежу костьола, будівлю монастиря, які в свій час були візитною карткою Бурштина.

Коростовичівського старостинського округу Бурштинської територіальної громади: села Коростовичі та Куропатники

Назва села Коростовичі походить від діалектного «корост», що в народній термінології означає нерівну місцевість. І справді, населений пункт розташований на території з численними пагорбами та видолінками. Ще однією версією назви села є походження від роду Кростковичів. Уперше в історичних джерелах село згадується в 1440 році, як власність польської корони, належало до Галицького староства. Першими відомими власниками села Коростовичі були старости Петро Одровонж та Миколай із Любліна. В 1631 році існувала коростовичівська міра ваги, якою користувалися на торгах у навколишніх селах.

В 1774р. село належало галицькому старості Йосипові Потоцькому. На 1909 р. більшою частиною ґрунтів у Коростовичах володіла Текля Вояковська. В 1859р. була створена народна

школа, яка пізніше стала 2-х класною. Одним з перших у 1847 році в Коростовичах постало Братство тверезості (голова о. Михайло Онишкевич), в 1904р. – читальня «Просвіта».

В 1905-1909рр. в селі звели нову муровану церкву.

Село Куропатники підпорядковане Коростовичівському старостинському округу. Перша згадка про село з'являється в 1418 році, як королівська власність у складі Галицького староства. Назва походить від засновників мисливців-птахоловів, які полювали на куріпок. В 1472 році село належало шляхтянці Ядвізі з Куропатників.

В 1898р. у селі заснували 1-класну народну школу з українською мовою викладання. В 1930 році відкрилася читальня «Просвіти».

Відстань від старостинського округу до районного центру становить шосейним шляхом: 60км.

Сарниківського старостинського округу Бурштинської територіальної громади: села Сарники, Діброва, Заливки

Серед мальовничої природи в низині між невеликими височинами розташоване село **Сарники**. Край села змійкою в'ється маленька річка Уїздівка, яка впадає у Гнилу Липу, притоку Дністра (басейн Чорного моря).

Населений пункт с. Сарники розташований на відстані 15 км від м. Бурштин, 55 км від обласного центру м. Івано-Франківськ, відстань до найближчої залізничної станції - 11 км.

Відстань до районного центру шосейним шляхом становить: 55 км

Село Сарники - одне із найдревніших сіл Рогатинського Опілля. Про те, що воно виникло у глибоку давнину, свідчить знахідка у жовтні 1865 року глиняного горщика, виготовленого срібними римськими монетами, які карбувалися у Римі між 117 та 193 роками нашої ери.

Перша письмова згадка про село Сарники датовано 1449 роком, потім належить до 7 січня 1488 року (див. «Акт гродські і земські», том 19, стор.212). Пізніше село складалося із трьох частин Сарники Горішні, Долишні (с.Поділля Галицького району) та Середні (с.Діброва).

У 1648 році селяни повстали на боротьбу проти Польщі, захопили замок місцевого шляхтича і утримували його 8 тижнів.

Село межує на сході із Світанком та Нижньою Липицею, на півночі з Уїздом і Жовчовом, на заході із Заливками, Лучинцями та Юнашковом, на півдні з Дібровою. Через село пролягає дорога із твердими покриттям. Звідси до Бурштина 11 км. Найближчі залізнодорожні станції Широка на відстані 15 км, а Підвисоке (Тернопільська обл) – 11 км.

Від Рогатина село віддалене 26 км на південь. Через населений пункт протікає річка Уїздівка, яка бере свій початок із с.Уїзд. Звідси походить і її назва.

Щодо походження назви села існує чимало легенд, переказів. Жителі Сарник вважають, що їхнє село дістало назву від диких сарн, які стадами водилися на далекі часи у дрімучих навколишніх лісах. Інша легенда розповідає, що на території села розводилися і випасалися сарни (серни, як їх досі називають місцеві жителі). Дехто із дослідників топонімів вважає, що назва походить від власного імені засновника поселення – Сернок, Сарнко, Сарна, від так званих «звіриних імен». З 1946 року за селом закріпилась назва усіченої форми Сарники.

Згідно іншої версії топонім Сарники походить від польського Сар (SOUR) - коптити, а ники (niese) - поселення. Очевидно, що рибу, яка масово водилася у річці Уїздівці та навколишніх ставах, тут її обробляли і коптили. Продавали її у найближчих містах Липиці, Юнашкові, Обельниці. Цей важливий промисел годував місцевих жителів.

З пам'яті корінних сарниківчан існує легенда про славне містечко Бринь, яке із найдавніших заселень. У ньому проживали ткачі і пряслиці, що пряли полотно, бо назва Бринь походить від польського Брін – ниточка, волосок. Не виняток, що тут ще могли виготовляти музичні інструменти або струни до них. У нас і досі говорять, що струна бринить. Під час монголо-татарської навали містечко було вщенть зруйноване, а перелякані і дивом врятовані жителі вже більше ніколи не появлялися там, а почали обживати землі сучасних Сарник Горішніх, де було вдосталь води і життєдайних джерел.

На початку ХХ століття тут була започаткована діяльність «Просвіти», яка стала провідницею подальшої боротьби місцевого населення за своє соціальне і національне відродження та створення національної держави. Першими членами сільської «Просвіти» були Йосип Сидор, Іван Пархуць, Федір Королишин, Дмитро Скірин, Іван Войтків. Товариство організувало сільський хор, драматичний гурток. У селі проводились фестини, спортивні змагання. Пізніше було створено культурно-спортивне товариство «Каменяр», розвивалася торгівля. Спочатку цю сферу заповнили євреї, а потім було організовано дві свої, українські крамниці.

Важливу просвітницьку роль у Сарниках відігравали священики. Коли в 1937 році побудували церкву, парохом був о. Саляк.

У 1939 році в селі проживало 2000 мешканців (1870 українців, 20 поляків, 70 латинників, 40 євреїв).

У 1930—1950 роках селяни Сарник обстоювали свої права і в збройній боротьбі проти окупантів. Серед відомих членів ОУН були: М. С. Мединський (зв'язковий між селами Сарники, Нижня Липиця, Свистільники), Д. Г. Гнилишин, П. М. Жмурій, М. І. Король (мав псевдо «Чех»), Теодозія Король, Іван Король, Семен Кліщ, Марія Мединська (зв'язкова, псевдо «Ластівка»), П. О. Непорадний, І. Олексин, І. Й. Стасюк, Д. М. Корда, І. М. Скірин та інші. Організація мала своїх прихильників, які допомагали ОУН, підтримували. Щоб пройти вишкіл і бути готовим до боротьби за незалежність України, багато хлопців вступило до Української дивізії «Галичина», серед них Дмитро Геба, Семен Вовк, Михайло Корда, С. Королишин, С. Сікорський та інші. Але наскочила війна і в наші села і міста. Ті, хто не хотів воювати за Гітлера або Сталіна, пішли в УПА, щоб боротися за самостійну Українську державу. Воювали вони в основному у місцевій самообороні або в сотні «Гайдамаки». Багато людей загинуло, десятки були заарештовані НКВД і засуджені, а також без суду і слідства депортовані в Сибір.

1906 року в селі відбувся аграрний страйк, розповсюджувалися листівки.

18 серпня 1920 року частини 8-ї дивізії Червоного козацтва визволили Сарники від білополяків.

На території села знайдено скарб римських монет II ст. нашої ери.

Село Діброва розміщується на відстані 25,9 кілометра на південь від колишнього районного центру міста Рогатина, а також — 47,1 км на північ від обласного центру Івано-Франківська та на схід — 14,3 км від найближчої залізничної станції Бурштин. Через село протікає маленька річка Уїздський Потік, яка впадає у Нараївку, ліву притоку Гнилої Липи — лівій притоки річки Дністер .

До 1946 село називалося Сарники Середні (пол. *Sarnki Średnie*). 7 червня 1946 року указом Президії Верховної Ради УРСР село Серники Середні Бурштинського району перейменовано на Діброва.

У вересні 1920 року козаки 8-ї дивізії Червоного козацтва захопили село і створили місцевий Ревком, але за кілька днів панічно втікали від флангового удару Дієвої армії УНР.

У 1939 році в селі проживало 1340 мешканців (1320 українців і 20 латинників).

За часів Радянського союзу на території села була центральна садиба колгоспу ім. Димитрова. Виробничий напрям — рільництво й тваринництво. Землі артілі мали 1142 га.

Жителі села спілкуються наддністрянською говіркою, відомої ще як Опільський говір української мови.

В селі знаходяться дві церкви:

Церква святого Архистратига Михайла — греко-католицька церква у селі Діброва Рогатинського району Івано-Франківської області України, пам'ятка архітектури місцевого значення № 869 (1895 р., яка перебуває на обліку пам'яток архітектури Рогатинського району)

ПЦУ — церква Архистратига Михаїла, храмове свято — 21 листопада (о. Михайло Кудла).

В центрі села споруджено пам'ятник Невідомому солдату.

Залівки — село Бурштинської міської громади Івано-Франківського району Івано-Франківської області. Сьогодні село зменшилося до вимираючого хутора.

Старомартинівського старостинського округу Бурштинської територіальної громади: села Старий Мартинів, Різдвяни

Старостинський округ розташований в північно-західній частині колишнього Галицького району, в межах Придністроської улоговини. Відстань з центру старостинського округу до районного центру м.Івано-Франківська шосейним шляхом - 50 км; до м.Бурштина – 8 км, залізницею- 30 км.

Першу письмову згадку про село **Старий Мартинів** датовано 23 грудня 1437 року. Давня і сучасна назва села Старий Мартинів згадується в «Актах градських та земних», датованих 1402 роком. Археологічні розкопки підтверджують існування села в часи Галицько-Волинської держави. Є припущення що Мартинів існував уже в часі зайняття Русі Галицької при Казимирі Великім, тобто в XIV ст.

З давніх-давен назву свого села **Різдвяни** різдвянці пов'язують з вдячністю предків Христу Спасителю, який допоміг їм відродити село, зруйноване Дністром, на новому місці і поселитися до осель напередодні Різдва. Село згадується 28 лютого 1452 року в книгах галицького суду. Першу письмову згадку про це поселення на лівобережжі Дністра датують 1461 роком. У податковому реєстрі 1578 р. в селі фіксується піп — отже, вже тоді була церква. Із назвою села все виявилось дуже просто. У 1939 році в селі проживало 760 мешканців (740 українців, 15 латинників, 5 євреїв). Раніше село було з іншого боку Дністра, а коли ріка поміняла своє русло, то всі хати затопило. Люди перебрались на інший бік, розбудували нове поселення, а в нові помешкання вселилися саме перед Різдвом. Тому й Різдвяни.

Тенетниківського старостинського округу Бурштинської територіальної громади: села Тенетники, Новий Мартинів

Населені пункти Тенетники і Новий Мартинів розташовані на відстані 68 км від обласного центру. Відстань до районного центру шосейним шляхом становить 68 км, залізницею: 50 км.

Село Тенетники згадується 5 травня 1438 року у протоколах галицького суду. 1502 р. польський шляхтич Рафал з Сеняви купив у стрічного брата Димитра Леліви з Сеняви Тенетники з умовою: якщо брат Димитра Станіслав, або його власний син Станіслав повернуться з турецької неволі і пред'являть свої права на село, Димитр дав би йому за 100 кіп грошей право на Ходорковичі, Заруддя. У податковому реєстрі 1515 року в селі документується 1 лан (близько 25 га) оброблюваної землі. У 1939 році в селі проживало 970 мешканців (600 українців, 20 поляків, 340 латинників, 10 євреїв).

Новий Мартинів розташований на півночі Івано-Франківської області та на заході колишнього Галицького району. Одна половина села знаходиться на пагорбах над Дністром, інша — під цим самим пагорбом, але приблизно за 0,5 км від Дністра. Через Новий Мартинів протікає друга за розміром річка України Дністер.

30 січня 1470 року суддя земський галицький Ігнат з Кутища, підсудок земський галицький Миколай Сенявський підтвердили суді Галича запис Ельжбети зі Жмигроду — доньки кам'янецького старости Теодорика з Бучача. За ним вона продала дві третини прав власності на Мартинів, третину подарувала Яну Колі («Старшому», помер 1472 р.) з Далейова — підкоморію (лат. «*succamerario*») галицькому.

31 серпня 1607 року в містечку було утворено парафію РКЦ, першим плебаном став ксьондз Ян Самборчик. Привілей на її заснування надав дідич містечка та належних до нього сіл *Миколай Станінський*.

20 червня 1624 року відбулась Битва під Мартиновим між коронним і кварціям військом під командуванням польного гетьмана коронного Станіслава Конєцпольського, приватних корогов під командуванням Томаша Замойського з одного боку та ордою татар, що поверталась зі здобиччю назад. Татари були розбиті.

У XIX столітті громада Нового Мартинова мала власну символіку — печатку з гербом: у полі печатки — два ялинові дерева, між якими селянин з косою на плечі, що йде в правий

геральдичний бік (Центральний державний історичний архів України у м. Львові. — Фонд 178. — Опис 2. — Спр. 1283. — Арк. 39).

У 1939 році в селі проживало 970 мешканців (600 українців, 60 поляків, 280 латинників, 30 євреїв), у присілку Сулова — 460 мешканців (170 українців, 130 поляків, 100 польських колоністів, 60 латинників).

У межах села знайдено стародавнього довбаного з суцільного дерева човна з веслом.

Бовшівського старостинського округу Бурштинської територіальної громади:

с.Бовшів

Бовшів — село Івано – Франківського (раніше Галицького) району Івано-Франківської області, розташоване за 32 км на північ від Івано-Франківська, точніше: на березі річки Гнила Липа, лівої притоки Дністра, та біля підніжжя Касової гори. Відстань до районного центру шосейним шляхом: 35 км. Бовшів поділяється на урочища: Вигін, Горб, Дворище, Кут 1 і Кут 2, Оболоня, Підгай, Підстав, Середівка. В селі 20 вулиць.

Бовшів належить до найдавніших поселень колишнього Галицького району. Перша згадка про село датується 1153 роком в Іпатіївському літописі.

Купча грамота за 8 березня 1402 року, в якій засвідчено, що поміщиця Агнета подарувала «своє село- Малий Бовшів у Галицькому повіті архієпископу Якову Стрепі». Досі побутує в селі легенда про пристань, яка ототожнюється із літописним «Большим причалом» — і натякає на походження назви села Бовшів. Зберігся лише її перший компонент — «большой», який згодом перетрансформувався у «Болшев», відтак — у «Бовшев», а накінець — у «Бовшів».

У 1962 році, в часи будівництва Бурштинської ТЕС, під час розкопок Лариса Крушельницька відкрила на лівому березі Гнилої Липи поблизу Бовшева сліди життєдіяльності племені латенської культури (II-I ст. до н. е.), носіями якої, очевидно, були дакійські племена, що прийшли з території сучасної Румунії. Археологи дослідили територію площею 2700 м², на якій віднайшли 8 жител-землянок з глиняною піччю, 47 господарських приміщень та ям 19-ти вогнищ, зібрали велику колекцію ліпної та гончарної кераміки, уламків ліпного посуду, типового для культури празького типу (VI–VII ст.). До унікальних знахідок вчені відносять пальчасту бронзову фібулу. Серед знахідок особливо виділялася іконка «Благовіщення» (XI ст.). Можливо, саме це давньоруське поселення й дало початок Бовшеву.

На території села є унікальна комплексна пам'ятка природи загальнодержавного значення в Україні - Касова Гора, площею 65 га, яка входить до Галицького національного заповідного природного парку. Тут росте понад 300 видів рослин, деякі види з них - унікальні - рослин кінця третинного періоду. На заповідній території Касової Гори росте ковила найкрасивіша та ковила довголиста, ряд рідкісних ендемічних і реліктових видів рослин - (астрагал датський, волошка тернопільська, осока низька, цикорій жовтець Запаловича та ін.) Багато рослин занесено в Червону книгу України.

Бовшівчани зберегли про Касову Гору ряд легенд і переказів, оповитих таємницями минулих віків. За однією з них князь Данило Галицький, у природних схованках гори зберігав гроші, золото й дорогоцінності. Ближчою до істини видається версія про те, що в лабіринтах карстових печер ховав свою касу бовшівський боярин.

Однак, прохід до печери опинився під завалом і в результаті коштовності та гроші навіки лишилися всередині гори, так вона і отримала свою назву – Касова. Деякі дослідники вважали, що на плато, яке розташоване на одному зі схилів гори, стояв давньоруський монастир. Здавна вся гірська смуга пам'ятки була всяяна рідкісним камінням із мереживом тонких прожилок, яке називають алебастром. Вершини Касової Гори відкривають чудові краєвиди на Дністер, придністровську долину, Галич, Більшівці, Бурштинське водосховище.

Село Бовшів від давніх часів і до сьогодні є історично-патріотичним селом. Восени 1939 р. на Прикарпаття «з визвольною місією» прийшли радянські війська. За вказівкою нової влади були ліквідовані українські товариства й організації яких багато діяло в Бовшові.

Кожна сім'я є частинкою історії села та України. Так в буремні роки в боротьбі з більшовиками більше як 100 сімей потерпіли від московсько-більшовицького окупанта.

В 1942-1944 р.р. Бовшів окупували гітлерівці. За три воєнні роки в Німеччину на примусові роботи було вивезено 78 осіб, спалено 35 дворів.

25 липня 1944 р. частини Радянської армії зайняли село. Всього на фронтах II-ї Світової війни загинуло 37 бовшівчан.

У повоєнні роки в навколишніх лісах діяли військові угруповання УПА. Одними із перших військовий вишкіл у Карпатах пройшли жителі Бовшева. В рядах повстанської армії воювало близько сотні місцевих жителів. Бовшівчани ставали кущовими провідниками УПА. За націоналістичні переконання протягом 1946–1952 рр. в Сибір вивезли 52 сім'ї (169 осіб). За волю та незалежність України в ті роки загинули 90 жителів села.

Більшовики палили будинки, вбивали жителів, нищили культуру - українські очережки, але патріотизм, любов до України зробила бовшівчан незламними. Вони зуміли зберегти традиції, культуру і незламний дух українця.

Село Бовшів почало розбудовуватись за часів Незалежної України. Наприкінці 1989 р. в Бовшеві було засновано Товариство української мови ім. Т. Шевченка, Союз українок, а в 1990 р. — осередки НРУ й УРП.

У 1992 р. бовшівчани відсвяткували 840-річчя з часу першої письмової згадки про село. Тоді ж при місцевій школі було створено музей історії Бовшева, в якому зібрано експонати розкопок, вироби каменю алебастру історичні пам'ятки про село та односельчан.

Гордістю села є церква Зіслання Святого Духа, яка навіть в часи більшовицької окупації, завдяки бовшівчанам, не закривалась а була завжди діючою. Споруджена в 1885 р. на фундаменті старого храму. Дерев'яна, однокупольна, хрещата у плані. Освячена під час канонічної візитації в 1888 р. станіславським єпископом Юліаном Пелешем, а вдруге — оновлену в 1906 р. освячена митрополитом А. Шептицьким. На кошти бовшівчан в 1996 році поряд із старою церквою почалось будівництво нової, яка була освячена в 2006 році. Іконостас із старої церкви було реставровано і перенесено в нову. Старі церковні дзвони час-від-часу кличуть на літургію, сповіщають радісні та сумні новини бовшівчан.

На подвір'ї церкви парафіяни встановили 2 дерев'яні однораменні хрести з нагоди 92-ї річниці Святодухівського храму (1977) та 1000-ліття хрещення Київської Русі (1988).

Кам'яний знак на честь скасування панщини, на церковному подвір'ї встановлений у 1888 р. Відновлений у 1990 р. Являє собою однораменний латинський хрест, виготовлений із мармурової крихти.

Односельцям, які загинули на фронтах Великої Вітчизняної війни, у центрі села на подвір'ї Будинку культури було споруджено у 1987 році пам'ятник, на плиті якого викарбувано 35 прізвищ загиблих.

З ініціативи НРУ, новітніх організацій села, та на кошти громади в 1990 р. було споруджено пам'ятник Т. Шевченкові. Оновлено та реставровано в 2018 році. Упорядкована ділянка могил на сільському цвинтарі, де поховані вояки УПА, що загинули в Бовшеві у боях із німецькими окупантами та більшовиками - військами НКВС в 1942–1952 рр. 36 могил огорожено бетонним бордюром і металевим ланцюгом, 2019 році було проведено реконструкцію «Алеї воїнів УПА». На сільському цвинтарі також відновлено могилу вояків Українських Січових Стрільців. Поховані троє січових стрільців. У 1920-30 рр. на місці могили стояв хрест, виготовлений із пісковика. Після приходу більшовиків його знищили. В сер. 80-х рр. у братській могилі було перепоховано останки колишнього січового стрільця Савки, уродженця Бовшева, який останні роки свого життя проживав у Івано-Франківську, де й помер. На початку 90-х рр. могилу впорядкували, висипавши на ній невисокий земляний насип у формі зрізаної піраміди та встановивши латинський хрест із мармурової крихти. До хреста прикріплено табличку з написом: «Борцям за волю України».

В центрі Бовшева є символічна могила борцям за волю України, висипана в 1995 р. На постаменті встановлено однораменний хрест з прикріпленням тризубом та три стели із викарбуваними прізвищами односельців, полеглих у боротьбі за волю України (91 особа).

На роздоріжжі 3-х доріг в 1923 році, поблизу місця де колись була сільська корчма, в знак боротьби з алкоголем, жінки села встановили Хрест тверезості. Сюди приводили чоловіків відрікатись від вживання алкоголю. В 2012 році над хрестом побудовано капличку.

Зі всіх сторін при в'їзді в село, стоять десятиліттями як сторожі хрести, благословляючи односельчан в щасливу дорогу, оберігаючи поля від стихії.

На березі ріки Гнила Липа в урочищі села Середівка встановлено пам'ятний знак загиблим льотчикам. Встановлений на місці падіння військового літака МІГ-29 УБ, котрий під час виконання завдання зазнав аварії над селом. На цьому місці 15 червня 1995 року, при виконанні польотного завдання загинув екіпаж літака МІГ-29 УБ: майор Козлов Анатолій Геннадійович, капітан Захожий Сергій Євгенович.

В 1960-1968 р.р. побудована Бурштинська ТЕС, під будівництво якої від Бовшева відійшло 806 гектарів землі. Бурштинська ТЕС є найбільшим платником податків в колишньому Галицькому районі. В її установах та цехах працює понад 100 бовшівчан.

Другою організацією на території села є Приватна Агрофірма «Бовшівська», яка утворена на базі бувшого Радгоспу «Бовшівського». ПА «Бовшівська» займається вирощуванням зернових культур, розведенням молочних порід ВРХ, розведенням свиней. На агрофірмі працює 30 жителів села.

Багато бовшівчан працює на підприємствах Івано-Франківська, ВО «Карпати», Івано-Франківський цементно-шиферний комбінат, в приватних підприємствах району та області .

Студенти – бовшівчани навчаються в багатьох вузах України та Європи. Своє село люблять бовшівчани і не покидають його в пошуках грошей.

Дем'янівського старостинського округу Бурштинської територіальної громади: с.Дем'янів

Село **Дем'янів** розташоване на південь від міста Бурштин та на захід від Бурштинського водосховища. Через Дем'янів проходять автомагістралі Івано-Франківськ – Львів, Калуш-Бурштин та залізнична колія Львів – Івано-Франківськ. Відстань до районного центру шосейним шляхом: 42 км, залізницею: 40 км

Духовне життя людей села тісно пов'язане із церквою святого великомученика Пантелеймона, якій вже понад 100 років. У 1912 році церковна громада розпочала будівництво Церкви. У 1935-1936рр. сільська громада змогла завершити спорудження храму за проектом архітектора Якова Прудніцького. У 1990 і 2000 роках у церкві проводилися капітальні ремонт, і вона набрала сучасного вигляду. Організацією ремонтних робіт займався парох о.М.Рожко і старший брат М.Драгун. Настоятелем храму є парох Олег Ткач. Під його наставництвом проводяться відправи та духовне навчання. В 2018-2019рр. було повністю реконструйовано дах церкви і замінено бляху на золотистий булат та проведено роботи по встановленню сучасного опалення при сприянні сільської ради, спонсорів та пожертв парафіян. Біля церкви встановлено комплекс Водохреща на пожертви парафіян, де проводиться освячення води .

Капличка Ісуса Христа, встановлена над криницею з джерельною водою, де проводиться освячення Йорданської води.

Поселення засноване сподвижником князя Данила Галицького тисяцьким полководцем і дипломатом Дем'яном, за якого населений пункт отримав свої межі і став адміністративним центром.

Перша письмова згадка про село датується 1448 роком, хоча, як свідчать розкопки в урочищі «Росохи», що велися відомим земляком-археологом членом Академії Наук України Володимиром Бараном, що в околицях Дем'янова проживали представники всіх найпоширеніших археологічних культур, а в 1965-1967 роках у зв'язку з будівництвом Бурштинської ТЕС, результати археологічних досліджень дали можливість стверджувати, що в заплаві долині річки Гнила Липа були гніздові поселення племен давньоруської культури.

Впродовж віків землі Дем'янова належали багатьом власникам. Після захоплення західно-українських земель поляками, село відійшло до польського королівства.

У XIX ст. село розбудувалося за рахунок поділу великих родин на окремі сім'ї, що намагалися самостійно від батьків вести господарство.

70-ті роки XIX ст. були для села добою розвитку. У 1972р. в с.Дем'янів проведено водопровід жителям села, який забезпечував питною водою значну частину села і в 2018-2020 роках — побудовано новий водопровід. У середині 90-х років село газифіковано, частина села підключена до централізованого теплопостачання від Бурштинської ТЕС, яку на сьогоднішній день обслуговує кооператив «Спілка споживачів теплової енергії с.Дем'янів» під керівництвом Гладкого В.В.

Село Дем'янів до 1991 року входило до складу Старомартинівської сільської ради, а в 1990 році в селі було побудовано адміністративне приміщення для новоутвореної Дем'янівської сільської ради.

За період з 2006 по 2020 роки в с.Дем'янів проведено капітальний ремонт дорожнього покриття, побудовано каналізаційно-насосну станцію по вул.Львівська, та каналізаційні мережі по вулицях Зелена, Приміська, Б.Лепкого, Лесі Українки, повністю оновлено сільський Будинок культури та споруджено сцену для проведення урочистим заходів у літній період, споруджено спортивний майданчик із штучним покриттям для фізкультурно-оздоровчих занять, встановлено три дитячі майданчики по вулицях Корчева, Б.Лепкого та Лесі Українки, проведено вуличне освітлення. На стадії завершення знаходиться будівництво амбулаторії загальної практики сімейної медицини.

Село славиться також і своїми спортивними здобутками. Сільська футбольна команда під керівництвом Сорочинського М.В. завжди бере участь у чемпіонаті району з футболу та неодноразово займала призові місця.

Задністрянського старостинського округу Бурштинської територіальної громади: с.Задністрянське

Населений пункт с. Задністрянське розташований на відстані 10 км від м. Бурштин, 35 км від обласного центру м. Івано-Франківськ, відстань до найближчої залізничної станції - 6 км. Відстань до районного центру шосейним шляхом: 35 км, залізницею: 34 км.

Перша згадка про територію нашого села датується 1230 роком. Вчені стверджують, що на нашій території знаходилось літописне поселення Угольників. Вже пізніше Михайло Грушевський, посилаючись на люстрацію Галицького староства за 1565 рік, стверджував, що на місці давніх Угольників була однойменна сіножать. У вісімнадцятих роках сімнадцятого століття тут збудували корчму, яка отримала назву Вуглова, через те, що розміщувалася коло дороги, яка повертала на Бовшів зі шляху Галич-Бурштин, утворюючи кут. Поступово навколо неї сформувався хутірець. Люстрація 1926 року повідомляє, що вуглову Корчму (так називали цей населений пункт) орендував галицький міський комендант Ян Сталінський.

У 1765 році тут проживало шість євреїв. Згодом хутірець перейменували у Вуглеву, і під такою назвою він проіснував аж до включення у склад новозбудованого села Задністрянське.

Село Задністрянське було засновано у 1957 році на землях села Бовшева, як робітниче селище працівників місцевого цукрового заводу, і призначене для забезпечення його трудовими ресурсами. Селище знаходилось біля дороги Галич – Львів, а також біля залізничної колії Івано-Франківськ – Львів зі станцією Бовшів. Неподалік села протікають річки Дністер і Гнила липа та знаходиться Бурштинське водосховище. Селище цукровиків адміністративно підпорядковувалось Бовшівській сільській раді. Тільки в 1989 році у Задністрянську утворено власний орган самоврядування.

У 80-х роках в розбудованому селищі функціонувало п'ять магазинів, три їдальні, кравецька майстерня, будинок побуту, відділ зв'язку, лікарська амбулаторія, аптека, Будинок культури на 300 місць, бібліотека.

Неподалік від села знаходиться Бурштинська ТЕС. Багато її працівників є жителями села Задністрянське.

19 травня 1991 року в селі біля Будинку культури відбулося відкриття пам'ятника Т.Г.Шевченку, приуроченому 130-м роковинам із дня смерті поета. Його було споруджено спілкою скульпторів Івано-Франківщини. Пам'ятник являє собою погруддя Кобзаря. Гіпсовий монумент встановлений на постаменті з граніту. Загальна висота пам'ятника 5 метрів.

За давнім християнськими звичаями з обох сторін при в'їзді у село стоять триметрові хрести. Напис повідомляє “ В честь 2000-річчя Різдва Христового, 9 річниці Незалежності України”.

На перехресті проспекту Шевченка і вулиці Грушевського стоїть теж триметровий хрест напис аналогічний до двох попередніх христів. А оскільки є поблизу школи, то на ньому з іншого боку викарбувані слова Ісуса Христа “Пустіть дітей приходити до Мене, не бороніть їм, таких-бо Царство Боже”. Цей напис повинен нагадувати нашим батькам, щоб вони разом із своїми діточками приходили до Божого храму.

У селі Задністрянське жили і живуть хороші і порядні люди, з високим моральним духом та щирими християнськими помислами. Тому силами місцевої громади в 1995 році була збудована Церква Святого великомученика Димитрія. Мурована, з однією банею на високому шестигранному барабані. Розташована в центрі села, вабить задністрянців своєю красою і є великим християнським осередком. А перед входом на церковне подвір'я височіє символічна могила воїнам УПА та капличка.

Підчас подій на майдані 2014 року задністрянці активно приймали участь в революції гідності. Також неодноразово організовували збір продуктів для підтримки наметового містечка.

Серед жителів села було багато добровольців, які воювали і воюють зараз на Сході України.

Насташинського старостинського округу Бурштинської територіальної громади: **с.Насташине, с.Куничі**

с.Насташине, Івано-Франківського району, Івано-Франківської області, розташоване на правому березі Гнилої Липи, за 23 км від Галича та за 11 км від залізничної станції Широка. Шосейна дорога з'єднує село з Рогатином та Бурштином.

Назва населеного пункту походить від власного жіночого імені Настася. Це ім'я належало дівчині чи жінці, з якою познайомився під час полювання Ярослав Осмомисл.

Якось випадково на полюванні, на наших землях, Ярослав Осмомисл зустрівся і познайомився з молодою і красивою дівчиною Настею Чагрівною. Це полювання і стало початком історії виникнення нашого села. Любов князя Ярослава до Насті була дуже щирою. Місце їхнього щирого кохання було назване «Настасиним». Отож село «Насташине» має жіноче ім'я, від імені дівчини «Настя», що означає-чарівність, мудрість, доброта і милосердя.

Археологічних пам'яток на території населеного пункту не знайдено. У письмових джерелах Насташине згадується дуже рано — у 1389 р., що теж може бути підставою для твердження про раннє заселення цієї місцевості.

Після захоплення Галичини поляками населений пункт увійшов до складу королівського домену.

З „Актив земських і гродських“ відомо, що з 1433 р. Насташине було центром уділу, переданого королем у старостинське держання.

Історичні джерела засвідчують, що з 1570 по 1611 рр. Насташине мало статус містечка. У1828 р. в селі збудували церкву св. Архангела Михаїла, яка простояла майже 90 років і згоріла під час I Світової війни. Новий храм громада спромоглася звести пізніше у 1933 р.

З 14 по 19 червня 1915 р. на території населеного пункту точилися бої між австрійськими та російськими військами. Третина будинків згоріла. Нового руйнування Насташине зазнало під час

польсько – української війни. 22 червня 1919 р. поляки, ведучи оборонні бої, підпалили кілька хат. Всього під час війни загинуло 19 насташинців. Відбудовувалось село близько 15 років.

Ще до початку I Світової війни в Насташині діяли Братство і тверезості, читальня товариства ім. М. Качковського (гол. І. Мачинський), позичкові каси «Насташинська правда» і «Самопоміч», була й читальня «Просвіти».

Фашистська окупація населеного пункту тривала від 4 липня 1941 р. до 26 липня 1944 р. За зведеннями радянських органів під час війни гітлерівці вбили 3 місцевих жителів і 9 вивезли в Німеччину, спалили 26 дворів.

У серпні 1944 р. в околицях Насташиного і Конюшок цілу добу тривав бій між сотнею УПА та загоном МВС. У цьому бою загинуло майже 200 ємведистів. У кінці літа 1944 р. 37 насташинців були мобілізовані на фронт. Тільки шестеро із них повернулися додому. Ще близько 35 жителів села воювали з більшовицькими окупантами в лавах УПА.

У 1958 р. в селах Насташиного, Куничів, Вигівки та Бурштина об'єдналися в колгосп «Україна» із центральною садибою в Бурштині.

У 1960 р. в селі відкрили восьмирічну школу зі спортзалом, їдальнею й бібліотекою, яка розмістилася в новозбудованому приміщенні. У 1992 р. населений пункт газифікували.

Сьогодні на території села діє: 9 – на школа з спортзалом та їдальнею, дитячий садок, будинок культури, медпункт, 4 магазини та поштовий відділ, 2 – ві церкви, 2 – ві дзвіниці, пам'ятники: Т.Г. Шевченкові, Січовим Стрільцям, бібліотека.

Назва населеного пункту **с.Куничі**, очевидно, утворена від імені його осадника або ж першого власника — якогось Куна.

Перша письмова згадка про Куничі датується 1438 р. У XVI ст. село належало родині Синявських (зг. в 1523-1578 рр.). а на поч. XVII ст. — Станіславу Мнішеку. У 1619 р. останній подарував його шляхтянці Анні Собеській. За своїми розмірами Куничі були невеликим поселенням. У 1578 р. вони мали лише 3 лани земельних угідь.

Зі встановленням радянської влади у 1940 р. в Куничах було створено сільську раду. Її першим головою став безпартійний Гриць Іванів.

4 липня 1941 р. населений пункт зайняли німецькі війська. В період окупації гітлерівці вивезли на роботи до Німеччини 13 осіб, спалили 12 дворів. 25 липня 1944 р. частини Радянської армії звільнили Куничі від загарбників.

У 1958 р. в селі організували колгосп Куничі разом із Насташиним увійшли до складу 2-ї рільничої бригади колгоспу "Україна", контора якого знаходилася в Бурштині.

У 1963 р. за вказівкою районної ради місцеві можновладці зняли з обліку куничівську релігійну громаду, а приміщення церкви перетворили на колгоспний склад.

Деякі зміни в Куничі приніс вітер перебудови. У 1989 р. селяни відремонтували церкву св. Покрови, і вона знову стала діючою. 1992 року завершилась газифікація населеного пункту. У 1995 р. на кошти, зібрані громадою, за допомогою селянської спілки "Україна" в Куничах розпочалося будівництво нової церкви.

На даний час у селі діють Народний дім (споруджений у 60-х рр.) та крамниця.

Озерянського старостинського округу Бурштинської територіальної громади села Озеряни, Слобода

Старовинна назва села Озеряни – Стасева Воля. Волями називали поселення, що заснувались на вільному праві, за якими мешканці впродовж 10 років були звільнені від оплати феодалних повинностей. А оскільки дане село належало якомусь Станіславові, його назвали Стасевою волею. У 1946р. населений пункт було перейменовано на Слободу.

За переказами старожилів, колись на території сучасного села було багато озер, що жилилися водами із підземних джерел. З часом на цьому місці виникло поселення, яке назвали Озерянами. Пізніше ці водойми замулилися, заросли травою і від них не зосталося й сліду.

Юнашківського старостинського округу Бурштинської територіальної громади: село Юнашків

Населений пункт Юнашків розташований на відстані 12км від міста Бурштин, за 14 км від залізничної станції Бурштин-Демянів, за 6км до траси “ Івано-Франківськ-Львів” до с.Насташине.

Перша письмова згадка про село у 1461р.Село почали називати Юнашковиця, від слів (юнаки пішли за Шковицю), а з часом слово змінилося і до сьогодні дійшло як село Юнашків. Юнаки ,які стояли на варті на горі Шковиця героїчно билися з татарами і на цій горі загинули.В далекі часи на нашу територію нападали татари. Вороги спустошували села, забирали в неволю людей.

Коли появлявся ворог, факелом запалювали бочку із смолою. Таким чином сповіщали про напад ворогів. Під час нападу татари зломили село. Ті хто залишився живими, а це були молоді хлопці і дівчата, які втекли і сховалися в лісі на горі Канапці(назва якої збереглася і до сьогодні). Південно-західна частина села, де гора Канапка дістала назву Клин, тому що це був протилежний кінець від Кліщового Кута, клин. На в'їзді і виїзді із села були посаджені липи і поставлені хрести. Хрести до сьогоднішнього часу не збереглися тільки одна липа. Тільки у Кліщовому Куті донедавна зберігся хрест. Згідно переказів він стояв на тому місці, де колись була церква, із західної сторони від поселення була гора Шковиця, назва якої збереглася по сьогоднішній день.

2. Територіальна громада утворена 25 жовтня 2020 року.

Бурштинська територіальна громада з центром – м.Бурштин, розташована в Івано-Франківському районі Івано-Франківської області.

Внаслідок процесу децентралізації у жовтні 2020 року було створено Бурштинську територіальну громаду із центром у м. Бурштин, до складу якої увійшли села: Бовшів, Вигівка, Дем'янів, Діброва, Задністрянськ, Заливки, Коростовичі, Куничі, Куропатники, Насташине, Новий Мартинів, Озеряни, Різдяни, Сарники, Слобода, Старий Мартинів, Тенетники і Юнашків.

20 листопада відбулося I та II пленарне засідання першої сесії, в ході якого міський голова Василь Андрієшин склав присягу, а також офіційно було визнано повноваження депутатів Бурштинської міської ради.

27 листопада в ході IV пленарного засідання першої сесії було створено 10 старостинських округів, затверджено кандидатури старост, утворено виконавчий комітет Бурштинської міської ради/

3. Транспортна логістика

Відстань до районного центру

- шосейними шляхами - 44км.
- залізницею -57км.

Відстань до обласного центру

- шосейними шляхами - 44км.
- залізницею -57км.

Найменування територіальних громад та населених пунктів, що входять до їх складу, із зазначенням адміністративного статусу	Відстань від адміністративного центру до кожного з населених пунктів в ТГ, кілометрів
Адміністративний центр Бурштинської територіальної громади:	*
місто Бурштин	*

Бовшівський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	*
село Бовшів	12,6
Дем'янівський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	*
село Дем'янів	6,1
село Вигівка	5,5
Коростовичівський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	*
село Коростовичі	5,1
село Куропатники	4,6
Насташинський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	*
село Насташине	5,9
село Куничі	8,2
Озерянський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	*
село Озеряни	6,4
село Слобода	6,1
Задністрянський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	*
село Задністрянське	10,1
Тенетниківський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	*
село Тенетники	13,6
село Новий Мартинів	10,7
Старомартинівський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	*
село Старий Мартинів	9,4
село Різдвяни	12,1
Сарниківський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	*
село Сарники	12,9
село Діброва	10,3
село Заливки	16,7
Юнашківський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	*
село Юнашків	11,1

4. Керівництво територіальної громади

Інтереси громадян, які мешкають на території Бурштинської територіальної громади представляють:

- міський голова – Василь Андрієшин;
- депутатський корпус у складі – 26 депутатів;
- виконавчий комітет ради, який забезпечує реалізацію наданих законом повноважень в інтересах громади.

У населених пунктах, що увійшли до складу громади, право жителів на місцеве самоврядування та надання адміністративних і соціальних послуг громадянам забезпечують 10 старост.

5. Територія - 20214,50 га в тому числі :

Площа Бурштинської міської територіальної громади становить 20214,50 га, площа земель сільськогосподарського призначення становить 14263,53 га, в тому числі: рілля 10156,12 га.

Територія	всього, га	в тому числі, га		
		земель державної власності	земель комунальної власності	земель приватної власності
Юнашківський старостинський округ	1148	х	х	485,1779
Тенетниківський старостинський округ	2463,8	х	х	655,3104
Старомартинівський старостинський округ	1693,9	х	х	464,1758
Озерянський старостинський округ	1160,5	х	х	447,4829
Нашаинський старостинський округ	1769,2	263,9639	2,0	348,9361
Коростовичівський старостинський округ	2148,9	х	х	495,6439
Задністрянський старостинський округ	417,9	х	х	214,2836
Дем'янівський старостинський округ	2120,9	х	х	651,7282
Сарниківський старостинський округ	2906,7	х	х	1330,2223
Бовшівський старостинський округ	2221,7	х	х	850,3814
місто Бурштин	2163,0	692,6374	42,7751	397,5875
Разом:	20214,50	956,6013	44,7751	6340,93

Площа населених пунктів 20214,50 га в т.ч.

Територія	Площа населених пунктів , га	в тому числі, га		
		земель державної власності	земель комунальної власності	земель приватної власності
Юнашківський старостинський округ	1148	х	х	485,1779
Тенетниківський старостинський округ	2463,8	х	х	655,3104
Старомартинівський старостинський округ	1693,9	х	х	464,1758
Озерянський старостинський округ	1160,5	х	х	447,4829
Нашаинський старостинський округ	1769,2	263,9639	2,0	348,9361
Коростовичівський старостинський округ	2148,9	х	х	495,6439
Задністрянський старостинський округ	417,9	х	х	214,2836
Дем'янівський старостинський округ	2120,9	х	х	651,7282
Сарниківський старостинський округ	2906,7	х	х	1330,2223
Бовшівський старостинський округ	2221,7	х	х	850,3814
місто Бурштин	2163,0	692,6374	42,7751	397,5875
Разом:	Разом:	20214,50	956,6013	44,7751

міста																					
- за територією міста	X	x	x	x	X	x	X	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x

7. Дорожня інфраструктура

ТРАНСПОРТНА ДОСТУПНІСТЬ

Розташування міста стосовно ключових місць у регіоні і в країні	<p>Відстань між м. Бурштин та:</p> <p>м. Київ (столиця України) – 542 км (9 год)</p> <p>м. Івано-Франківськ (обласний центр) – 43 км (45 хв)</p> <p>м. Львів (сусідня область) – 100 км (1 год 45 хв)</p> <p>м. Тернопіль (сусідня область) – 103 км (1 год 50 хв)</p> <p>м. Чернівці (сусідня область) – 179 км (3 год)</p> <p>м. Ужгород (сусідня область) – 280 км (5 год)</p> <p>Гірськолижний курорт «БУКОВЕЛЬ» - 142 км (2 год 30 хв)</p>
Автомобільне сполучення	<p>Через м. Бурштин проходять такі автошляхи:</p> <p>АВТОШЛЯХ Н 09 – автомобільний шлях національного значення на території України – Львів-Рогатин-Івано-Франківськ-Рахів-Мукачево. Автомагістраль проходить через три області: Львівську, Івано-Франківську, Закарпатську та міжнародний гірськолижний курорт «БУКОВЕЛЬ». Загальна довжина автошляху – 422 км.</p> <p>АВТОШЛЯХ Е 0910 – автомобільний шлях територіального значення Бурштин-Калуш.</p> <p>Існуючий рівень автомобілізації досить високий – 250 од. на 1 тис. мешканців, у т.ч. легковими індивідуальними автомобілями – 209 од.</p>
Авіаційне сполучення	<p>Найближчий аеропорт знаходиться в обласному центрі – м. Івано-Франківськ.</p> <p>Міжнародний аеропорт «Івано-Франківськ» – розташований у південно-західній частині міста за 4,4 км від центру Івано-Франківська.</p> <p>Максимальна пропускна спроможність аеропорту – 150 пасажирів на приліт та 150 пасажирів на виліт за годину. Належить до аеропортів класу «В», обладнаний для прийому і обслуговування літаків за другою категорією ІКАО, а також вертольотів усіх типів. Відстань Бурштин-Івано-Франківськ-Аеропорт – 48 км</p>
Залізничне сполучення	<p>За межами міста на відстані 4 км. розміщена вантажо-пасажирська залізнична станція «Бурштин» Львівської залізниці.</p>

	<p>Станція розташована на лінії Львів–Івано-Франківськ на відстані 57 км від Івано-Франківська.</p> <p>Наявний під'їзний залізничний шлях до ПАТ ДТЕК ЗАХІДЕНЕРГО «БуТЕС» для постачання вугілля та інших необхідних енергетичних ресурсів.</p>
--	---

ДОСТУПНІСТЬ ІНФРАСТРУКТУРИ

Водопостачання	<p>Водопостачання міста – централізоване: здійснюється від водоочисних споруд водопідготовки питної води за такою схемою: вода із свердловин урочища «Жорчево» та «Коростовичі» поступає на водоочисні споруди.</p> <p>Вода подається споживачам цілодобово через розгалужену систему водопроводів, вуличних та дворових мереж, загальна довжина яких складає 39,2 км, з них 5,4 км в аварійному стані. Альтернативним варіантом водопостачання питною водою промислових споживачів є облаштування двох артезіанських свердловин (основної та резервної).</p>
Каналізаційна мережа	<p>Загальна кількість каналізаційних мереж – 36,9 км. Комунальні послуги надає КП «Житловик», яке підтримує в належному технічному стані обладнання і комунікації водопровідно-каналізаційного господарства.</p> <p>Комунальні каналізаційні мережі міста зношені на 55%. Підготовлені плани реконструкції та розширення міської комунальної каналізаційної мережі.</p> <p>Альтернативним варіантом є будівництво власної станції водоочистки з організацією скидання очищеної води у закритий накопичувач для технічних потреб та водообвідний канал.</p>
Електроенергетична мережа	<p>Постачальником енергії у місті є підстанція «Бурштин», що належить ПАТ «Прикарпаттяобленерго».</p> <p>Обслуговує мережі КП «ЕКО СЕРВІС Бурштинської міської ради»: 57 км мереж зовнішнього освітлення, з них 53,55 км повітряних ліній та 3,45 км – кабельних, експлуатується 982 одиниці світлоточок. Альтернативний варіант: Бурштинська ТЕС, яка забезпечує електроенергією споживачів Західної України та Східної Європи, а також здійснює постачання теплової енергії житловому та комунальному секторам міста.</p>
Газова мережа	<p>Газова мережа міста обслуговується компанією ПАТ «Івано-Франківськгаз», яка забезпечує подачу газу приватним користувачам для обігріву житла та комунальних потреб через ГРС «Бурштин» та газорегуляторні пункти (низького та середнього тиску). Вільні потужності та існуючі мережі дозволяють приєднання споживачів до вищезазначеного газопроводу. Статистичні дані свідчать про щорічне зменшення споживання газу як промисловими, так і приватними споживачами.</p>
Телекомунікації (у т.ч. наявність)	<p>Постачальниками телекомунікаційних послуг у м. Бурштині є:</p>

широкосмугового Інтернету)	<ul style="list-style-type: none"> – Центр електрозв'язку івано-Франківської філії ВАТ «Укртелеком» (вул. Січових Стрільців, 17); – Телерадіокомпанія «РАІ» (вул. Січових Стрільців, 19); Наявність широкосмугового Інтернету забезпечують: <ul style="list-style-type: none"> – Приватне підприємство(«Талант» вул. Січових Стрільців, 7); – Товариство з обмеженою відповідальністю «Біос-комп'ютер» (вул. Калуська, 10); – Телерадіокомпанія «РАІ» (вул. Січових Стрільців, 19).
----------------------------	---

8. ФІЗИКО-ГЕОГРАФІЧНІ ВІДОМОСТІ ТА АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНИЙ РОЗПОДІЛ

№ п/п	Міські, селищні, сільські ради та населенні пункти в них	Кількість населення
		станом на 01.01.2022
1.	Адміністративний центр Бурштинської територіальної громади: місто Бурштин	14866
2.	Бовшівський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	1189
3.	село Бовшів	1189
4.	Дем'янівський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	1713
5.	село Дем'янів	1366
6.	село Вигівка	347
7.	Коростовичівський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	733
8.	село Коростовичі	404
9.	село Куропатники	329
10.	Насташинський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	917
11.	село Насташине	735
12.	село Куничі	182
13.	Озерянський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	744
14.	село Озеряни	359
15.	село Слобода	385
16.	Задністрянський старостинський округ Бурштинської територіальної громади: с.Задністрянське	1068
17.	Тенетниківський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	742
18.	село Тенетники	407
19.	село Новий Мартинів	335
20.	Старомартинівський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	549
21.	село Старий Мартинів	377
22.	село Різдяни	172

23.	Сарниківський старостинський округ Бурштинської територіальної громади	968
24.	село Сарники	631
25.	село Діброва	309
26.	село Заливки	28
27.	Юнашківський старостинський округ Бурштинської територіальної громади:	706
28.	село Юнашків	706
*	Усього:	24195

9. Депутатський склад Бурштинської міської ради – 26 осіб

Депутатські фракції:

- Депутатська фракція політичної партії ВО «Батьківщина»
- Депутатська фракція політичної партії «Слуга народу»
- Депутатська фракція політичної партії «УДАР»
- Депутатська фракція політичної партії «За майбутнє»
- Депутатська фракція політичної партії «Європейська солідарність»
- Депутатська фракція політичної партії «Свобода»
- Депутатська фракція політичної партії «Платформа громад»

Постійні комісії ради:

№ з/п	Назва комісії	П.І.Б. голови комісії
1.	Постійна комісія з питань фінансів, бюджету, планування соціально – економічного розвитку, інвестицій та міжнародного співробітництва	Сенчина Тетяна Мирославівна
2.	Постійна комісія з питань земельних відносин, природокористування, планування, території, будівництва, архітектури, охорони пам'яток, історичного середовища та благоустрою	Федів Мар'яна Володимирівна
3.	Постійна комісія з питань гуманітарної сфери	Харів Ігор Романович
4.	Постійна комісія з питань комунальної власності, житлово – комунального господарства, енергозбереження та транспорту	Савчак Андрій Сергійович
5.	Постійна комісія з питань прав людини, законності, депутатської діяльності, етики та регламенту	Федорняк Володимир Теодозійович

10. Кількісний склад виконавчого комітету (крім голови та секретаря) - 19 осіб.

11. Депутатами районної/ обласної ради, із числа територіальної громади, обрано:

*До обласної ради: 3 (три) депутати: Іваськів А.С., Магаль В.В., Князевич В.Р.
До районної ради: 2 (два) депутати: Матейко М.Ф., Козак А.Р.*

12. Органи самоорганізації населення: не утворювались.

13. Наявність містобудівної документації:

- схеми планування території громад: відсутня

- генеральні плани населених пунктів:

- Генеральний план м. Бурштин- 2022 рік;
- Генеральний план с.Вигівка-2020рік;
- Генеральний план с.Дем'янів-2017 рік;
- Генеральний план с.Бовшів-2016 рік;
- Генеральний план с.Задністрянське-1983 рік;
- Генеральний план с. Слобода-старий;
- Генеральний план с. Озеряни- старий;
- Генеральний план с. Тенетники- старий;
- Генеральний план с. Новий Мартинів- старий;
- Генеральний план с.Коростовичі- старий;
- Генеральний план с. Куропатники- старий;
- Генеральний план с.Юнашків-1971 рік;
- Генеральний план с.Сарники-2014 рік;
- Генеральний план с.Діброва-2014 рік;
- Генеральний план с.Заливки-2014 рік;
- Генеральний план с.Насташине- старий;
- Генеральний план с.Різдв'яни- старий;
- Генеральний план с.Старий Мартинів- старий;

- плани зонувань територій:

- План зонування м. Бурштин ;
- План зонування с. Вигівка;

- детальні плани території:

- Детальний план території для будівництва багатоквартирного житлового будинку по вул. Шухевича, б/н в м. Бурштин-затверджений рішенням сесії від 20.12.2019 №16/85-19;
- Детальний план території окремої земельної ділянки площею 0,0147га для будівництва будівель торгівлі (тимчасових споруд) по вул. С. Бандери, б/н, - затверджений рішенням сесії від 29.01.2020 №15/88-20;
- Детальний план території окремої земельної ділянки площею 0,0278га для будівництва будівель торгівлі (тимчасових споруд) по вул. Будівельників, б/н- затверджений рішенням сесії від 29.01.2020 №16 /88-20;
- Детальний план території під будівництво багатоквартирного житлового будинку з вбудованими громадськими приміщеннями по вул. С.Бандери, 36 - затверджений рішенням сесії від 22.10.2020 №12/105-20;
- Детальний план території (обмежена вул. Коновальця та Д. Галицького) для будівництво багатоквартирного житлової забудови - затверджений рішенням сесії від 26.01.2021 №17/7-21;
- Детальний план території для комерційної діяльності по вул.С. Стрільців,б/н - затверджений рішенням сесії від 21.05.2021 №11/12-21.

14. БЮДЖЕТ Бурштинської ТГ на 2022 рік: 251 404 300 грн.

	Загальний фонд	Спеціальний фонд		Всього, грн.
		Всього	В т.ч. бюджет розвитку	
Доходи:				
Податкові надходження	122 272 500,0	78 800 760,0		201 073 260
Неподаткові надходження	727 500,0	2 204 000,0		2 931 500,0
Доходи від операцій з капіталом		255 240,0	255 240,0	255 240,0
Субвенції	55 677 500,0	466 800,0		56 144 300,0
Всього:	178 677 500,0	81 726 800,0	0,0	260 404 300,0
Видатки:				
Державне управління	30 172 784,0	22 000,0	0,0	30 194 784,0
Освіта	118 128 729,0	2 490 340,0	326 340,0	120 619 069,0
Охорона здоров'я	2 400 000,0	0,0	0,0	2 400 000,0
Соціальний захист та соціальне забезпечення	4 026 362,0	0,0	0,0	4 026 362,0
Культура і мистецтво	7 494 345,0	5 000,0	0,0	7 499 345,0
Фізична культура і спорт	300 000,0	0,0	0,0	300 000,0
Житлово-комунальне господарство	4 757 580,0	13 000,0	0,0	4 770 580,0
<i>Організація благоустрою населених пунктів</i>	4 757 580,0	0,0	0,0	4 757 580,0
Економічна діяльність	0,0	2 027 400,0	2 027 400,0	2 027 400,0
Інша діяльність	666 000,0	78 800 760,0		79 466 760,0
<i>Природоохоронні заходи за рахунок цільових фондів</i>		78 800 760,0		78 800 760,0
<i>Обслуговування місц. боргу</i>	166 000,0		0,0	166 000,0
<i>Резервний фонд місцевого бюджету</i>	500 000,0		0,0	500 000,0
Міжбюджетні трансферти	100 000,0		0,0	100 000,0
<i>Інші субвенції з місцевого бюджету</i>	100 000,0		0,0	100 000,0
Всього	168 045 800,00	83 358 500,00	2 353 740,00	251 404 300,00

Доходи на 1-го мешканця територіальної громади **10762,73 грн.**,
% власних доходів - **78,44**.

15. Кількість зареєстрованих суб'єктів господарської діяльності на території громади/

За даними Єдиного державного реєстру підприємств та організацій станом на 01.01.2022 року кількість юридичних осіб на території Бурштинської територіальної громади становила 441.

На території Бурштинської територіальної громади зареєстровано – 1493 суб'єктів господарської діяльності, з них: найманих – 305 один., кількість працівників – 3594 осіб.

В т.ч.: юридичні особи – 386 один., з них найманих – 91 один., кількість працівників - 2833 осіб; фізичні особи – 1107 один., з них найманих – 214 один., кількість працівників - 761 осіб. (2-а група – 364 осіб, 3-а група – 96 осіб, спрощена – 301 осіб).

Предметом діяльності більшості суб'єктів підприємництва є господарська діяльність у сфері гуртової та роздрібною торгівлі, громадське харчування, побутові і транспортні послуги, будівництво та інші.

16. Підприємства, які є комунальною власністю територіальної громади

№ з/п	Назва підприємства	Предмет діяльності
1	КП «Житловик»	послуги з водопостачання і водовідведення.
2.	КП"Житлово-експлуатаційне господарство Бурштинської міської ради"	займається управлінням або іншим словом «обслуговуванням» багатоквартирних житлових будинків
3.	КП "Еко-Сервіс Бурштинської міської ради"	займається наданням послуг з вивезення сміття, обслуговуванням вуличного освітлення та утримання територій загального користування

17. Кількість центрів надання адміністративних послуг: - 1.

В Центрі надання адміністративних послуг реалізовано такі завдання:

1. Підписано договір про співпрацю із Галицькою районною філією Івано-Франківського обласного центру зайнятості.

2. Укладено узгоджене рішення про співпрацю з архівним відділом Бурштинської міської ради (копії рішень виконкому, міської ради, розпоряджень міського голови, довідку про стаж та заробітню плату можна отримати через ЦНАП).

3. Укладено узгоджене рішення про співпрацю з Південно-Західним міжрегіональним управлінням Міністерства юстиції (м.Івано-Франківськ)

4. Збільшено перелік адміністративних послуг із 168 до 310.

5. У ЦНАП розміщено термінал для готівкової оплати за надання:

- адмінпослуг (за оформлення біометричних документів, витягів з ДЗК, державної реєстрації нерухомості, відомостей з ДРРП, реєстрації місця проживання);
 - послуг КП «ЖЕГ Бурштинської міської ради», мобільний зв'язок тощо.
6. ЦНАП та ВРМ ЦНАП під'єднано до ПК «Соціальна громада» (більшість послуг соціального характеру надаються шляхом електронної взаємодії ВРМ ЦНАП, ЦНАП та відділу соціального захисту населення)
 7. Створено сайт ЦНАП Бурштинської міської ради.
 8. ЦНАП приєднано до електронної інформаційної взаємодії з Порталом ДІЯ (QR-код для шеренгу документів в Дії).
 9. Створено Автоматизоване робоче місце Держгеокадастру.
 10. Державні реєстратори щопонеділка опрацьовують заяви, що надійшли онлайн із всієї Івано-Франківської області

18. Охорона здоров'я

За типом діяльності	На 01.01.2022р		В них працівників (штатних одиниць)	Форма власності
	Кількість закладів	Ліжок		
Медичні заклади в т.ч.	7	115	381,25	комунальна
-лікарень КНП «БУРШТИНСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА МІСЬКА ЛІКАРНЯ»	1	115	275,25	комунальне підприємство
в т.ч. центри первинної медичної (медико- санітарної) допомоги	1	0	53	комунальна
-амбулаторій (у складі центру ПМСД)	4	0	52	комунальна
-диспансери				
-ФАП (у складі центру ПМСД)	1	0	1	комунальна

19. Освіта

	на 01.01.2022				форма власності
	кіль- кість	розрахун кова кіль- кість місць	в них:		
			вчителів, вихова- телів	учнів, дітей	
1.Вищі навчальні заклади	2				державна
2.Школи (в т.ч. опорні школи)	5	4573	317	2310	комунальна
Школи-інтернати	-	-	-	-	-
Гімназії (колегій)	-	-	-	-	-

3.Діючі дошкільні заклади	8	662	85	676	комунальна
4.Приміщення недіючих	3 (філії)	-	-	-	комунальна
- шкільних закладів	3 (філії)	-	-	-	комунальна
- дошкільних закладів	-	-	-	-	-

20. Заклади культури

- Будинки культури-7; клуби-12 , народні доми - 0
- Театри - 0
- Бібліотеки - 11
- Музеї - 2

21. Заклади та об'єкти фізкультури та спорту

- спортивний комплекс м.Бурштин
- стадіон
- плавальний басейн (м.Бурштин)
- спортмайданчики
- футбольне поле зі штучним покриттям

22. Основні історичні та історико-архітектурні пам'ятки:

1. Символічна могила борцям за волю України
2. Пам'ятник Т.Шевченку
3. Каплиця-усипальниця Скарбиків-Яблоновських
4. Церква Воздвиження Чесного Хреста
5. Костел Святої Трійці
6. Будинок культури ім.Т.Шевченка
7. УПЦ Преображення Господнього
8. Церква Священномученика Йосафата
9. Пам'ятник-меморіал воякам УПА
10. Братська могила воїнів II Світової війни
11. Єврейське кладовище
12. Касова гора
13. Природне джерело
14. Кам'яний знак на честь скасування панщини

15. Хрест тверезості
16. Пам'ятний знак загиблим льотчикам
17. Могила Українських Січових Стрільців
18. Пам'ятник односельцям, що загинули в роки Другої світової війни
19. Церква св.Великомученика і цілителя Пантелеймона
20. Церква св.Апостола Петра і Павла
21. Церква св.Йосифа Обручника
22. Церква св.Дмитрія
23. Церква св.Бориса і Гліба в с.Коростовичі
24. Церква св.Параскеви в с.Куропатники
25. Пам'ятник загиблим в роки II Світової війни в с.Куропатники
26. Церква Архистратига Михаїла у с.Насташине
27. Церква Покрови Пресвятої Богородиці у с.Куничі
28. Церква св.Івана Богослова у с.Слобода
29. Костел Христа Царя у с.Слобода
30. Церква Преображення Господнього
31. УГКЦ Архистратига Михаїла
32. Меморіальна дошка, присвячена Героям Небесної сотні
33. Пам'ятна стела, загиблим чеським воякам
34. Релігійно-історичний центр «Гора над Дністром»
35. Статуя св.Миколая Чудотворця в с.Новий Мартинів
36. Капличка, присвячена 550-річчю с.Тенетники
37. Пам'ятник партизанам ковпаківцям Шалегінського загону
38. Церква Богоявлення Господнього
39. Тризуб, присвячений Небесній Сотні України.

23. Туризм

Завдяки своєму рекреаційному потенціалу Бурштинська територіальна громада може посісти вагоме місце в туристичній інфраструктурі області. На території Бурштинського лісництва, зосереджені значні лісові ресурси, а водні ресурси займають понад 50% всіх водойм Галицького району. Практично вся територія Бурштинської ТГ входить до складу Галицького національного природного парку (НПП), створеного у 2004 році, який охоплює долину ріки Дністер та його допливів – Лімниці, Лукви, Гнилої Липи. Бурштинське водосховище належить

до Галицького НПП на особливих умовах – воно входить до складу парку, але без вилучення у землекористувачів.

Найбільш цінними у природоохоронному та рекреаційному значенні є:

- лучно-степові ділянки: «Касова Гора» (поблизу с. Бовшів), «Озеряни»;
- водно-болотні комплекси: Бурштинське водосховище, риборозплідні ставки.
- лісові урочища: «Корчева» (поблизу с. Дем'янів), «Тенетники» (с. Тенетники), «Вертебиста», «Дуброва та Язвине», «Юнашківське болота» (с. Юнашків), «Куропатницький Камінь» (с. Куропатники);
 - облаштовано відпочинковий комплекс «Садиба Гаймана»;
 - розвиток туристичних атракцій на маршруті «Легенди Опілля»;
 - створено туристично-екскурсійних об'єкт на березі ріки в релігійно-історичному центрі «Гора над Дністром»;
 - укладено договір міжмуніципального співробітництва «Дністровський каньон», договір співпраці з Галицьким НПП (проект «Касова гора»);
 - укладено договір про співпрацю з ГО «АСТАР» та приєднано до кластерної ініціативи «Дністер 1362», «Галичина-(не)звідана земля».

Загалом, у Бурштинській громаді є багато цікавих туристичних місць – Бурштинське водосховище, Касова гора, річка Дністер та інші, які могли б слугувати хорошою базою для розвитку туризму у громаді, але знову ж таки – це все питання часу.

У 2021 році Бурштинська територіальна громада створила зелений маршрут «Легенди Опілля», який зреалізовано за сприянням громадської організації «Агенція сталого розвитку «АСТАР» у рамках кластерної ініціативи «Дністер 1362». Цей задум дає змогу завдяки екологічним стежкам відкривати не лише нові історичні, культурні і краєзнавчі об'єкти, а й розмаїті цікаві локації в селах Старий Мартинів, Новий Мартинів чи Тенетники, сприяє розвитку духовної неповторності регіону.

Історико-релігійний центр «Гора над Дністром» на лівому березі Дністра – місце унікальне, яке приваблює людей. Тут кожен може у спокої й мирі відпочити від земної суєти і зосередитися на молитві чи розважаннях з Богом, і не лише у часі Великого посту, а й будь-якої пори року чи дня. Вхід до центру «охороняють» фігури святих верховних апостолів Петра і Павла, встановлені обабіч величавої кованої металевої арки, яку виготовили майстри із села Крилоса. Всі охочі перед тим, як перейти до духовних локацій, мають змогу дізнатися про історію села і церкви Нового Мартинова з інформативних табло.

Збудувавши «Гору над Дністром», є задуми і про надання людям ширших послуг такого типу: як розвинути зелений туризм і зробити корисну та прибуткову справу для всієї громади. Тому вирішили прокласти зелений туристичний маршрут «Легенди Опілля», який починається з «Гори над Дністром» і пролягає у село Тенетники, де є унікальна лісова козина ферма, якою опікуються Назар Пендерецький і Уляна Кирилів, відпочинкова локація для дітей «Хатинка-царинка», розпорядником якої є Роман Завада, давня церква, кузня коваля Ореста Трача (майстер-класи від талановитого коваля), майстерня з розпису на склі Наталії Трач. На маршруті можна також скуштувати «опільські мегуліни», тобто м'ясні смаколики Павла Нижника, ознайомитися з папероплетінням «під лозу» майстрині Лесі Романів, відвідати музей «Родинні обереги», який працює у Старому Мартинові під керівництвом Ірини Лесюк, і т. ін.

«Гора над Дністром» – не лише духовний центр, а й культурний. В 2021 році тут відбулося молодіжне наметове таборування «Нам пора для України жити» для дітей з Бурштинської територіальної громади. Задум втілювали у життя парохія Нового Мартинова на чолі з о. Ярославом Озарківим, Бурштинський осередок «Молодої «Просвіти» та ін. У ролі вихователів

себе спробували колишні вихованці молодих просвітян. Програма мала духовну й патріотичну складову. А також провели майстер-класи з ковальства, гончарства, папероплетіння, козівництва т. ін. Їх провадили ті майстри чи майстрині, які входять до зеленого маршруту «Легенди Опілля». У грудні 2021 року в історико-релігійному центрі відкрили також локацію «Хатинка Святого Миколая» і організували її централізовані відвідини для дітей пільгових категорій не лише з Бурштинської громади, а й з інших сіл чи міст.